

kätte saatnud, ja perre luggu sai sel wiisil, et sündis ühhel hobil selle sannaga ühte, mis pühha Paulus rägib, üteldes: „Wan nad asjad on mõda lainud, wata, keik on ueks sanud.“ — Se, kes sedda perret enne oli näinud, ei arwand sedda nüüd mitte seddasamma ollewad. Mees ja naene kõndisid Jesanda palle ees. Nende abbiello olli ühhomelelinne: nende maia luggu olli nabridele heaks õppetuseks. Lapsed said hoolsal wiisil ning Jummalakartuses kaswatud, said ikka puhta rietega ehhitud, ja ühhe mõistlikko wagga foolmeistri hole alla pandud. Maria isse ärranes õitfes kui lillikenne omma illusa näoga, sai priskeks täieks innimeseks, ja temmal olli allati ossa selle wäggewa ja halleda hinge sõbraga, „kes linnud taewa al toidab ja lillikesed wälja peäl ni kånaste ehhitab.“ Perre isal olli peagi ni paljo tööd, et kolm ammeti selli piddas ja omma iggopärast leiba ennam kui rohkeste sisetenis, sest et olli hästi õppind

mees omma ammeti polest. Sai peagi omma heateggiattele keik sedda kätte maksta, mis ollid temma hädda põlwes temma abbiks kullutanud, ja jäi temmale ikka weel ni paljo järrele, et sai omma armastusse weringid waestele rohkeste jäggada. Emma toimetas omma maia asjo rruiste ja weel priskeminne kui ennemuiste. Mõllemad wannemad ollid iggal pühhapäwal omma lastega kirrikus kous. Jummalarahho hingas nende kaituse peäl, sest se rahho Würst olli isse seal asset wõtnud. Jäsa ja emma läksid usna wannaks ja auuga haliks. Surrid wimaks peagi teine teise järrele ärra rõõmsa usso sees selle sisse, kes neile olli sanud ülle: õusmiseseks ja elluks. Maria sai mehhele ühhe ausa jummalakartlikko tisteriga, kelle kässti hästi käis. Mõllemad kaswatasid naese wenda ja õdde lahke wiisiga täieks ausaks innimeseks, ja pärrast nende ommad lapsed said neile iggapiddi rõõsises rõmufis.